

DE GENADE VAN GOD

THE GRACE OF GOD

Copyright 1998:

William A. Simpson

Webster definieert genade als “onverdiende goddelijke hulp die aan de mens gegeven wordt voor zijn hernieuwd leven of heiliging.” Het gebeurt niet vaak dat seculaire werken theologische concepten correct beschrijven of definiëren, maar in dit geval deed men het wel. Behalve voor in zoverre dat God ons geen “hulp” geeft met onze redding of Zijn voorzienigheid, maar Hij voorziet alles vrij en zonder enige hulp van welk mens ook.

Genade is van God iets ontvangen dat we niet verdienen. Het is onverdiende gunst. Het is kosteloos, of het is geen genade. Door genade ontvangen we van God het eeuwige leven dat we niet verdienen. Door genade ontvangen we rechtvaardiging (vrijspraak) ook al blijven we zondaars. Niet door goeie werken die we gedaan hebben maar door God's genade zijn we apart gezet van de wereld door God voor Hem. Toen we veroordeling verdienden, ontvingen we rechtvaardiging. En dit door God's genade. Genade is onverdiende gunst, van welke God overvloedt.

Het is vaak onderwezen, en bijna universeel verondersteld dat iemand naar de hemel gaat door zich te houden aan de Tien Geboden. De hemel wordt bereikt door het te verdienen, zo worden we onderwezen in verschillende kerken en door de seculiere media. In elke godsdienst behalve echt Christendom wordt een mens finale bezit verdiend door zijn werken. In afvallig Christendom, de methode tot het verdienen van iemands redding is eens en altijd door het onderhouden van de Wet van Mozes. Niettemin, terwijl de Bijbel inderdaad de Wet van Mozes *bevat*, staat er nergens of wordt er nergens geïmpliceerd dat men *in de hemel komt* door het onderhouden van die Wet. Het beweert echter zeer duidelijk het exact tegenovergestelde. Overweeg wat Paulus schreef naar de gemeente te Rome aangaande de Wet:

Nu weten wij, dat de wet, bij al wat zij zegt, tot hén spreekt, die onder de wet zijn, opdat alle mond gestopt en de gehele wereld strafwaardig worde voor God, (Rom 3:19)

Hier zegt Paulus dat het echte doel van de Wet niet was om te redden maar om te veroordelen. Het was gegeven opdat elke mond gestopt wordt en de gehele wereld schuldig staat. De Wet was niet gegeven als een middel om in de hemel te komen maar als een middel voor het openbaren van de zonde die in ieder mens is, hem afhankelijk laten van de genade van God voor zijn redding. Hij had eerder gezegd:

gelijk geschreven staat: Niemand is rechtvaardig, ook niet één, er is niemand, die verstandig is, niemand, die God ernstig zoekt; allen zijn afgeweken, tezamen zijn zij onnut geworden; er is niemand, die doet wat goed is, zelfs niet één. (Rom 3:10-12)

In de Schrift staat wet overal in contrast met genade. Het is openlijk en herhaaldelijk verklaard dat geen vlees zal gerechtvaardigd worden uit de werken der Wet (Rom 3:20, 28; 4:4-5; Gal 2:16 en vele andere). Tot de gemeente te Efeze schreef Paulus:

Want door genade zijt gij behouden, door het geloof, en dat niet uit uzelf: het is een gave van God; niet uit werken, opdat niemand roeme. (Ef 2:8-9)

Opdat genade genade zou zijn moet het kosteloos zijn. Als iemand er iets moet voor doen om het te verdienen dan is het geen genade maar werken. Als iemand je het eigendomsbewijs en de sleutels van zijn auto geeft en als hij zich omdraait en wegwandelt en je hem nooit meer ziet dan heb je een gratis geschenk. Maar als die persoon tot jou zegt, "je moet deze auto wassen als je wil dat ik hem aan jou geef" dan is het niet gratis, maar dan moet je het verdienen. Genade is gratis, en redding is door genade, door het geloof. Paulus verduidelijkt dit principe wanneer hij zegt,

Indien het door genade is, zo is het niet meer uit de werken; anderszins is de genade geen genade meer; en indien het is uit de werken, zo is het geen genade meer; anderszins is het werk geen werk meer. (Rom 11:6)

Als iemand ook maar iets moet doen om zijn redding afdoend te maken dan is hij gered uit werken en niet door God's genade. Er is noch een doop, noch spreken in tongen, noch een publieke geloofsbelijdenis, noch naar voor komen, noch bij een gemeente behoren of enig ander werk noodzakelijk voor redding. Als er zouden zijn dan zou Jezus gelogen hebben toen Hij uitriep op het kruis, "Het is volbracht!" Als een mens iets had moeten doen om gered te zijn dan zou redding niet een gave zijn maar dan zou het verdiend zijn. De mens zou dan verheerlijkt zijn in plaats van God. En dat is de kern van de zaak. Geen enkele mens deelt in de heerlijkheid omdat allen zondaars zijn. Alle heerlijkheid is van God en behoort tot de Vader der heerlijkheid.

Maar er is meer, naast de redding van zondaars is er een ander aspect van genade welke in overweging moet genomen worden.

Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot den troon der genade, opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen, en genade vinden, om geholpen te worden ter bekwamer tijd. (Heb 4:16)

Eens een persoon gered is dan stopt hij niet met zondigen. Paulus schrijft tot de gemeenten te Galatië,

Want het begeren van het vlees gaat in tegen de Geest en dat van de Geest tegen het vlees - want deze staan tegenover elkander - zodat gij niet doet wat gij maar wenst. (Gal 5:17)

Hij schreef ook aan de gemeente te Rome,

Want wat ik uitwerk, weet ik niet; want ik doe niet wat ik wens, maar waar ik een afkeer van heb, dat doe ik. Indien ik nu wat ik niet wens, toch doe, stem ik toe, dat de wet goed is. Doch dan bewerk ik het niet meer, maar de zonde, die in mij woont. Want ik weet, dat in mij, dat wil zeggen in mijn vlees, geen goed woont. Immers, het wensende is wel bij mij aanwezig, maar het goede

uitwerken, kan ik niet. Want niet wat ik wens, het goede, doe ik, maar wat ik niet wens, het kwade, dát doe ik. Indien ik nu datgene doe, wat ik niet wens, dan bewerk ik het niet meer, maar de zonde, die in mij woont. Zo vind ik dan deze regel: als ik het goede wens te doen, is het kwade bij mij aanwezig; want naar de inwendige mens verlustig ik mij in de wet Gods, maar in mijn leden zie ik een andere wet, die strijd voert tegen de wet van mijn verstand en mij tot krijgsgevangene maakt van de wet der zonde, die in mijn leden is. Ik, ellendig mens! Wie zal mij verlossen uit het lichaam dezès doods? Gode zij dank door Jezus Christus, onze Here! Derhalve ben ik zelf met mijn verstand dienstbaar aan de wet Gods, maar met mijn vlees aan de wet der zonde. (Rom 7:15-26)

Zondaars zijn gered door genade, en zondigende gelovigen blijven enige help of voorziening van God niet verdienen net zoals voor ze gered waren. Daarom, door God's genade en door Zijn genade alleen, ontvangen Christenen hulp van God in hun heiliging, in hun bedieningen, in hun persoonlijke wandel en in hun groei. God alleen mag verheerlijkt worden in elk aspect van een zondaar zijn redding of werk. Er is geen verdienste van een gelovige of ongelovige waardoor hij iets kan opeisen van God, noch redding noch voorziening. Maar God Zijn genade is genoeg voor de mens, waardoor hij zowel gered wordt als hulp kan ontvangen van God om elke beproeving te doorstaan en elke verleiding te weerstaan. De Wet doet niets anders dan veroordelen terwijl genade redt en zegent.

Misschien is het wijs om hier Cyrus Scofield te citeren, welke schrijft in zijn excellente kleine boek, "*Rightly Dividing the Word of Truth:*"

Het is, echter, van meest vitaal belang te observeren dat de Schrift nooit, in geen enkele dispensatie, deze twee principes (Wet en Genade) mengt. Wet heeft altijd een plaats, uitgesproken werk en is geheel verschillend van dat van genade. Wet is God verbiedend en vereisend; genade is God smekend en schenkend. Wet is een bediening van veroordeling; genade van vergeving. Wet vervloekt; genade verlost van die vloek. Wet doodt; genade maakt levend. Wet doet elke mond verstommen voor God; genade opent elke mond om Hem te aanbidden. Wet brengt een grote en schuldige afstand tussen de mens en God; genade brengt schuldige mensen dichtbij God. Wet zegt, "Oog voor oog, tand voor tand", genade zegt, "Weersta de boze niet, doch wie u een slag geeft op de rechter wang, keer hem ook de andere toe". Wet zegt, "Haat je vijand"; genade zegt, "Heb je vijanden lief en bidt voor wie je vervolgen". Wet zegt, "Doe en leef"; genade zegt, "Geloof en leef". Wet had nooit een zendeling, genade moet gepredikt worden tot elk wezen. Wet veroordeelt volslagen de beste mens; genade rechtvaardigt voor niets de slechtste. Wet is een systeem van

voorwaardelijke veroordeling; genade, van gunst. Wet stenigt een echtbreekster; genade zegt, “Ik veroordeel u niet. Ga heen, zondig van nu af niet meer”. Onder de Wet sterven de schapen voor de herder; onder genade, sterft de Herder voor de schapen.

Overall stelt de Schrift wet en genade voor in sferen van schril contrast. Het mengen van hen in veel van de huidige lering beschadigt beide, daar wet geroofd wordt van zijn terreur en genade van zijn kosteloosheid.

Genade is de onverdiende goedheid van God voor zondaars, waarbij Hij de verlorenen redt en de geredden helpt. Genade is de liefde van God uitgedrukt aan hen die van nature uit tegen Hem rebelleren. Genade is dat wat niet verdiend kan worden, maar het is een geschenk. Genade is volledig gescheiden van werken, en kan niet vermengt worden met wat ook gedaan door een mens. Om Samuël Clemens te parafaseren, genade is genade en werken zijn werken en nooit zullen de twee elkaar ontmoeten. Hij die zich richt op de genade van God voor rechtvaardiging is volslagen gered; hij die kijkt naar zijn werken om hem te redden is volslagen verloren. De eerste is levend en de laatste dood. De eerste heeft een huis in de hemel terwijl de laatste, wel laat ons zeggen dat hij hete voeten zal hebben.